

След това децата почнаха да играят с тях. Направиха им стаичка с печка, направиха им кухня, а вечерта ги туриха едно по едно в легла и хубавичко ги завиха. Какво повече искаха котенцата от това?

Привечер луната посети още веднаж вжрбата. Тя ѝ съобщи, че отнесените ѝ котенца са много добре.

Вжрбата-покровителка се зарадва много.

А какво стана с котенцата, които бяха останали по нея.

И на тях не беше зле — напротив! Вжрбата тжй се грижеше за тях, че те скоро порастоха, наедрияха и станаха като топчета. Всички наоколо ги познаваха и ги наричаха; „вжрбовите котенца“.

И представете си: изведнаж чудо! Котенцата промениха своя цвят. Изначало им поникнаха няколко жълти космчета, след това, малко по-малко, изчезна сивата им козина, и котенцата станаха желти, чудно-хубави златножелти!

Вжрбата беше просто очудена. Тя никога не беше преживяла такова нещо, защото сега цвѣтеше за пръв път.

Сега котенцата ѝ харесваха повече, отколкото по-рано, когато бяха сребристосиви. Тя си мислеше:

„Да могат сега да ми дойдат много, много гости, та да им покажа чудните си дечица!“

И тя се гордееше с тях.

Както пожела вжрбата, тжй и стана. Още на следния ден дойдоха няколко пчели с кошнички в ржце.

„О, госпожо, какви мили, хубави, едри котенца имате!“

И, без да питат, те накацах по жълтите цветчета, попросиха си малко медец, защото бяха много жадни, и погладиха хубавата златна козина на котенцата.

„Ай, ай, какво е това? извика уплашено вжрбата.“ „Боята на козината излиза — вижте, по вас виси злато!“

„Бржм!“ — бржмчеха пчелите. „Добре, добре! Това ще занесем на децата си — как ще ни се радват!“

И те събраха в кошничките златния цветен прашец, който беше нападал от козината на котенцата.

Тогава вжрбата си помисли: „Ако всякой от гостите прави така, в скоро време няма да остане нищо от хубавите златни кожици на котенцата.“ Но страхът ѝ беше напраздно.